

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti

NEDELNÍČEK

Slavnost Těla a Krve Páně
Neděle 19. 6. 2022

Červenec 2022

Boží Tělo 2022

SLŮVKO FARÁŘE

Plakátek

Už ani přesně nevím, co bylo hlavním důvodem mé krátké návštěvy u kolegy kněze, ale to není asi podstatné. U něj v kanceláři jsem zahlédl na pracovním stole plakátek, oznamující, že tehdy a tehdy v tolik a tolik se bude konat u nich v kostele koncert. Zaujalo mě to, a proto jsem požádal o jednu kopii plakátku. Rád bych tento koncert nabídl v ohláškách i našim farníkům. A tak se i stalo. Tři neděle po sobě jsem pozvání na koncert oznamoval, protože to není zakázané. A nedělní odpoledne nemají přece všichni naplněné grilováním či vyleháváním v nebo u bazénu. Tak třeba někdo zvolí variantu poslechu varhanní hry.

To nedělní odpoledne se nasbíralo poměrně dost lidí. Logické je, že jsem spoustu přítomných vůbec neznal, přece jen se koncert konal v jiné lokalitě. Přesto jsem zahlédl i několik farníků od nás. Rozhodnutí – kam se posadit – bylo vyřešeno velmi rychle, protože jsem zahlédl v jedné lavici známou osobu. Po letmém kývnutí hlavou, které znamenalo něco mezi „ahoj“ a tady je místo volné, jsem neváhal a usedl. Před námi seděly tři dámy spíše vyššího než středního věku a ty byly „velkým zpestřením“ doby čekání na zahájení koncertu. Stále totiž jedna přes druhou docela hlasitě vykládaly o nejrůznějších banalitách a nepodstatných věcech, které si asi nestihly před vstupem do kostela sdělit a tady v tom tichu se přece tak dobře vykládá...

Zvažoval jsem, zda zasyčet to klasické „Pssst“ nebo si jít sednout jinde, ale nakonec na stejném místě k syčení nedošlo. Vpředu před lavicemi uprostřed kostela stálo promítací plátno, které de facto zakrývalo oltář a od vzdálenějších lavic bránilo i pohledu na svatostánek. Stalo se vizuální dominantou koncertu. No budiž. Koncert začal tím, že vedle promítacího plátna se postavil muž v černém (nebyl to kněz) a začal hovořit. Jelikož neměl mikrofon a jeho hlas nebyl nějak zásadně silný, mnohá slova jsme si mohli pouze domýšlet nebo raději nedomýšlet. Byl to hostující varhaník a jako laik sděluji, že to byl varhanní mistr. Na závěr koncertu během potlesku přistoupil k amboně (místo pro čtení biblických textů a kázání) zdejší duchovní správce, poděkoval mistrovi a popřál nám krásné odpoledne.

Co sdělit závěrem? Všechno bylo pěkné, hezké nebo krásné, ale v chrámovém prostoru mohla snad zaznít alespoň drobným slovem zmínka o tom, že Bůh je tam s námi...

Cože? Říkáte, že On tam byl s námi skrze tu varhanní hudbu? Aha, to mě nenapadlo. Promiňte.

V sobotu 2. července začala v kapli na Radhošti poutní sezóna

Radhošť - V sobotu 2. července začíná v kapli zasvěcené sv. Cyrilu a Metodějovi na Radhošti program letošních sobotních poutí, při nichž bohoslužby zajišťují jednotlivé farnosti.

Hned v úterý 5. července se zde uskuteční hlavní pouť ke cti svatých soluňských bratří.

Mše sv. budou slouženy v 9.30, 11.00, 14.00.

Sobotní mše svaté: červenec – září zajišťují farnosti

2. 7. – 11.00 farnost: Rožnov p. R.
9. 7. – 11.00 farnost: Kelč16. 7. – 11.00 farnosti: Příbor
23. 7. – 11.00 farnost: Nový Jičín; Kunín; Šenov
30. 7. – 11.00 farnost: Jeseník n/O; Suchdol n/O; Vražné
6. 8. – 11.00 farnost: Veřovice; Frýdlant nad Ostravicí
13. 8. – 11.00 farnost: Vlčovice; Lichnov u NJ
20. 8. – 11.00 farnost: Havířov
27. 8. – 11.00 farnost: Frenštát p. R., Tichá
3. 9. – 11.00 farnost: Kopřivnice
10. 9. – 11.00 farnost: Valašské Meziříčí
17. 9. – 11.00 farnost: Nový Hrozenkov; Karolinka
24. 9. – 11.00 farnost: Dolní Bečva
28. 9. – 13.00 farnost: Nadační fond Betlém nenarozeným
30. 4. - Orelská pouť v 15.00 hod. – P. Petr Dujka
7. 5. - Stanislavská pouť v 10.30 hod. – P. Mariusz Banaszczyk
28. 9. - mše svatá Nadačního fondu Betlém nenarozeným
v 13.00 hod. – P. Mariusz Banaszczyk
Sbírky při všech bohoslužbách jdou na opravu kaple.

Naplánujte si výlet na atraktivní turistické i poutní místo Radhošť

Svědectví - Radek

Rád bych se podělil o to, "kterak jsem poznal Boha". Doufám, že budu schopen vyjádřit vše alespoň zhruba tak, jak to cítím...

Jmenuji se Radek (v rodném listě je sice Radovan, ale mnohem raději jsem, když mě lidi oslovují Radku:), je mi 22 a studuji v Hradci Králové na Univerzitě Fakultu Informatiky a Managementu. Vyrůstal jsem v podstatě ateistické rodině. Pouze babička z mamčininy strany občas mluvívala o "Pánbičkovi", že tam "někde nahoře" sedí a pozoruje nás. Taky jsem až teprve před týdnem zjistil, že právě babička, mamka i teta jsou všechny křtěné, což pro mě byl celkem šok (vzhledem k ateistické výchově).

Čili jsem vyrůstal (a vyrůstám:) v nevěřící rodině, kde existenci Boha nikdo nepřipouštěl. Když mi bylo asi osm let, rodiče se rozvedli a já žil dál s mamkou. Byl jsem zlobivé dítě, neposlouchal jsem, chyběla mi otcovská ruka, která by mě "srovnala do latě"... Co se týče Boha, dnes věřím, že byl po celou dobu se mnou a byl mi otcem, jen jsem ho nevnímal.

Nevnímal jsem ho, když jsem chodil do školy, když jsem chodil do hudební školy, když jsem dokázal odposlouchat z televize nebo radia nějakou melodii a druhý den ji zahrát na klavír. Nevnímal jsem ho, když jsem začal chodit na střední školu a zakusil svou první lásku. Nevnímal jsem ho ani ve chvíli, kdy jsem dával své první lásce sbohem..

Nevnímal jsem ho dokonce ani tehdy, když jsem potkal svou poslední "životní" lásku. Jak jsem řekl, vyrůstal jsem v nevěřící rodině a mé srdce bylo Bohu na míle daleko... Proto jsem byl velmi zaskočen, když jsem zjistil, že Ivča, má "životní láska", je katolička. Sice jsem postupem času, během svého dospívání a tříbení si pohledu na svět, začal připouštět existenci určité "nadpřirozené" síly, kterou jsem nazýval osudem, nicméně zjištění, že má partnerka je katolička, mě opravdu zaskočilo.

Každopádně, byla to ona, kdo mi otevřel oči. Po relativně krátké době jsem s ní začal chodit v neděli do kostela a postupně se naučil mši skoro nazpaměť, naučil jsem se, kdy si mám sednout, kdy vstát, ale dost dlouho trvalo, než jsem byl schopen přijmout na vědomí fakt, že v kostele nejsem "vetřelec". Ostatně, mám-li být upřímný, toho pocitu jsem se nezbavil až do chvíle, kdy jsem pocítil Boží přítomnost, ale o tom až za chvíli, všechno pěkně popořadě :)

Dva roky jsme šťastně žili, já jsem postupně pronikal do "tajů" křesťanské víry, nejprve z pocitu určité "povinnosti", posléze z vlastního zajmu. Postupně jsem zjišťoval, že víra není nic špatného, zbavoval jsem se jednoho předsudku za druhým. Upřímně řečeno, začal jsem do kostela chodit docela rád, byť mě nedělní ranní vstávání občas dělalo potíže.

Asi před dvěma měsíci se náš vztah s Ivčou radikálně změnil a dá se říci, že jsme se od sebe odloučili (nemám pro to správné slovo a "odloučili" je asi nejlépe)... Uzavřel jsem se do svého světa, přestal jsem komunikovat s okolím, škola šla úplně stranou, do práce jsem chodil snad jen ze setrvačnosti... Jen do kostela jsem zavítal vždy z vlastní vůle a nejenom v neděli.. Byl tam klid a ticho, tolik potřebné pro přemýšlení... A asi před třemi týdny jsem byl na nedělní mši, a pocítil jsem něco, co jsem do té doby vůbec neznal... Byl to pocit naprosté sounáležitosti, pocit, že v tu chvíli patřím právě tam, kde jsem, tj. do poslední lavice vlevo v kostele Nanebevzetí Panny Marie. Byl to tak silný pocit, že jsem naprosto nevnímal, co se kolem mě děje, jen jsem hleděl na oltář a v srdci měl úžasný klid a mír...

Bůh si mě nakonec našel a dal mi najevo, že mu na mě záleží, že mě má rád, i se všemi klady i záporů. Od této zkušenosti je můj život prozářený sluncem, i když je venku zamračeno nebo prší. Na základě této zkušenosti z Boží přítomnosti jsem byl schopen se usmířit sám se sebou, přijmout realitu se vším, co přináší. A hodně mi v tom pomohla i Ivča, už jen tím, že mi naslouchala. A byla to ona, kdo mě donutil zajít na děkanství a začít se u Zdeňka Macha, jáhna připravujícího se na kněžské svěcení, připravovat na křest.

Nyní jsem opravdu šťastný, jsem si vědom Boží přítomnosti, mé dny jsou naplněny štěstím, neboť jsem pocítil Boha...

Doufám, že jsem to nenapsal moc nesrozumitelně, to, co jsem za poslední dva měsíce prožil, lze jen těžko vyjádřit slovy... Přál bych všem lidem zažít ten úžasný pocit, kdy k člověku sestoupí Bůh, protkne celé jeho srdce svou láskou a dobrotou a vnukne člověku myšlenku, že člověka miluje a že chce, aby člověk Boha následoval...

Bůh se mi dal poznat... Díky Bohu!

Arcibiskup Jan Graubner obdržel pallium

Z rukou Svatého otce Františka obdržel na svátek sv. Petra a Pavla, ve svatopeterské bazilice ve Vatikánu, nastupující pražský arcibiskup Jan Graubner pallium.

Pallium (též palium) je insignie, která přísluší jednak papeži, ten ji smí nosit kdekoliv, a také arcibiskupu-metropolitovi, který je smí nosit pouze v rámci své církevní provincie (tedy na území své arcidiecéze a sufragánních diecézí). Smí tak ale činit až teprve poté, co mu je papež (nebo jím určená osoba) předá.

Pallium se obléká kolem krku, dva volné konce pak splývají po hrudi a zádech. Vyrábí se z vlny beránků posvěcených papežem na svátek sv. Anežky Římské, chovaných v římském klášteře Tre Fontane a ostříhaných na Velký pátek. Nová pallia papež žehná na svátek sv. Petra a sv. Pavla. Pallium symbolizuje jehně, které kolem krku nese Dobrý pastýř.

SVĚTEC MĚSÍCE

Sv. Vilibald

Připomínka:	7. července
Postavení:	biskup OSB
Úmrtí:	787
Patron :	diecéze Eichstätt; výrobců mříží
Atributy :	biskup s berlou i příp. s knihou, nápis Spes, Fides, Caritas; racionále (tj.část oděvu na ramenou), šipy

Životopis

Pochází z výjimečné královské rodiny v Anglii. Do duchovního stavu vstoupil v Římě. Při putování do Svaté země byl v Sýrii vězněn pro křivé podezření. Po propuštění navštívil Svatou zemi a po cestě přes Cařihrad vstoupil do kláštera Montecassino, kde byl ustanoven vrátným. Sv. Bonifác si jej při třetí cestě do Říma vybral za spolupracovníka při hlásání evangelia germánským kmenům a posvětil jej na biskupa eichstädtského. Se svým bratrem Vunibaldem založili dva kláštery. V jednom byl opatem Vunibald, v druhém abatyšší jejich sestra Valburga. Vilibald zůstal vždy pokorný, dobročinný a horlivý v apoštolském díle.

POUTNÍK NA CESTĚ NADĚJE, VÍRY A LÁSKY

Narodil se 22. 10. 700 v jižní Anglii. Je jedním ze tří svatořečených dětí krále sv. Richarda. Jeho sourozenci jsou Vunibald, s připomínkou 18. 12. a Valburga s připomínkou 25. 2. Otec byl spřízněn s anglosaským dvorem a matka Bona byla blízkou příbuznou sv. Bonifáce.

Vilibald ve třetím roce života těžce onemocněl a lékaři nedávali žádnou naději. Rodiče ho před křížem zasvětili Pánu se slibem, že pokud se uzdraví, bude se věnovat službě Boží. Dítě se zázrakem uzdravilo a od šesti let jeho výchovu rodiče svěřovali mnichům valtheimského kláštera, kde byl opatem Egbald. Vilibald se již v dětství začal dobrovolně podřizovat řeholním pravidlům a pěstovat ctnosti poslušnosti, pokory a sebezapírání. V klášteře vystudoval a zatoužil po pouti do Říma a Jeruzaléma, což mu královský otec nejen umožnil, ale také se s ním a mladším synem Vunibaldem na tuto pouť vypravil.

Na jejich pouti otec zemřel již před Římem ve vlaské Lucce. Jako světec je připomínán 7. 2. Do Říma dorazili 12. 11. 720 a v tamním benediktinském klášteře vstoupili do duchovního stavu. Na jaře, po překonané zimnici, se Vilibald ve společnosti dvou druhů vydal na další pouť, při které se přísně postili, spávali na holé zemi a navštěvovali památné chrámy. Z Neapole se přeplavili na Sicílii, v Katánii navštívili hrob

sv. Agáty, připluli ke Kypru, kde v Salamis uctili hrob sv. Epifania a s další čtveřicí poutníků dorazili do Emessy v Sýrii. Tam je mohamedáni považovali za vyzvědače a uvěznil. Ujal se jich však křesťanský kupec, od kterého dostávali jídlo a vymohl jim i vycházky v doprovodu svého syna. Nakonec jim vymohl svobodu jeden Španěl, který požíval na vladařově dvoře velké úcty.

(Perokresba je z knihy *Leben der Heiligen Gottes*, vydaná v roce 1881)

Vilibaldova skupina po zastávce v Damašku přišla na podzim roku 724 do Palestíny. V Galileji navštívili poutníci všechna posvátná místa, posvěcená Kristovým životem. Po koupeli v místě křtu Páně došli přes Jericho do Jeruzaléma asi v listopadu 725. V tomto městě Vilibald těžce onemocněl (uvádí se malárií) a své utrpení s láskou spojoval s utrpením Ježíše nesoucího kříž. Po uzdravení a rozloučení s městem, v němž se dovršila naše spása, putoval dál do Betléma. Zastavoval se pak v místech uváděných v Bibli a navštěvoval přitom posvátné chrámy. Jeho zpáteční cesta ze Svaté země vedla úmyslně přes Cařihrad. Tam se zdržoval na proslulých místech, k nimž např. patřil velechrám v Niceji. Nakonec se z východních zemí vrátil lodí do Itálie s papežskými a císařskými vyslanci.

U Neapole v Lukullaně uctil hrob sv. Severína a v roce 729 přišel do hlavního kláštera řádu sv. Benedikta v Montekasinu. Tam se stal vrátným, projevoval pokoru, laskavost a své zkušenosti využíval k službě druhým. Jeho strýc Bonifác (s připom. 5. 6.) o něm věděl a při své třetí cestě do Říma v roce 738 si u papeže Řehoře III. Vilibalda vyžádal za spolupracovníka pro apoštolát v Německu. V té době byl Vilibald na žádost jednoho španělského kněze, jako doprovod, vyslán do Říma. Při setkání s papežem mu bylo sděleno povolání ke společné apoštolské práci s Bonifácem, jehož pomocníkem byl i bratr Vunibald. Při cestě do Bavor se stavil u otcova hrobu v Lucce. V Bavorsku byl u vévody Odila a pak u franckého hraběte Svitgara, který nabízel Bonifácovi Eichstättskou krajinu k založení nového biskupství. Vilibald byl vyslán k posouzení oblasti a k zařízení potřebných záležitostí. K založení biskupství s klášterem vybral místo s mariánským kostelíkem navštěvovaným obyvateli okolních chýší. Podílel se pak na výstavbě velkého chrámu Matky Boží a klášterních budov. V onom chrámu přijal Vilibald 22. 6. 740 svátost kněžství. Brzy vyrostla v okolí velká osada a stále byly budovány další domky.

Vilibald se stal biskupem asi 21. 10. 741 a následujícího roku se účastnil církevního sněmu v Attigenách. V eichstättském klášteře vychovával věrozvěsty, kteří mu pomáhali šířit evangelium mezi pohany. V roce 748 přibyla jako spolupracovnice rodná sestra Valburga, pro kterou Vilibald vystavěl klášter poblíž Eichstättu a učinil ji v něm abatýší. Pak s bratrem vystavěl dva větší kláštery v místě pojmenovaném Heidenheimem. Vilibaldovým přičiněním se víra i křesťanská vzdělanost šířily celým jeho eichstättským biskupstvím. V horlivé práci přežil i oba své sourozence. Svatořečen byl roku 938 papežem Lvem VII.

PŘEDSEVZETÍ, MODLITBA

Vilibaldova pout' měla za účel přiblížit si Kristův život, oživit si biblické texty a načerpat posvěcení pro další život ve službě pro druhé. Také já mohu mnohé dosáhnout nějakou poutí, kterou si naplánuji podle svých možností. Podstatná je správná touha srdce. Na to budu pamatovat, aby jakákoli pout' mne vedla k pravému cíli i k službě podle Boží vůle.

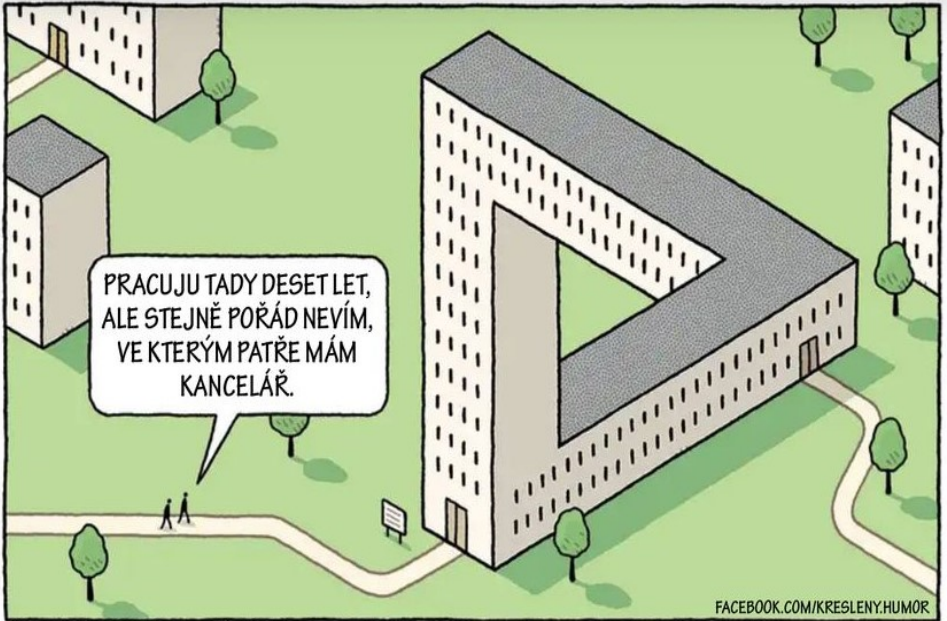
Milosrdný Bože, Tys připravil a povolal svatého Vilibalda, aby těm, kdo dosud neznali Krista, zvěstoval nevystižitelné bohatství jeho lásky a podílel se na výchově Tvých služebníků; pomáhej i nám v poznání Tebe i Tvé vůle a dej ať naše láska k Tobě roste a ať přinášíme ovoce dobrých skutků. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(www.catholica.cz)

Připravila M. Ohřálová

PRO ZASMÁNÍ

Přijde manželka domů a uvidí svého muže, jak má ovázanou hlavu. Ptá se: „cos dělal?“ Muž odpovídá: „Spálil jsem si uši.“ Žena na to: „Proboha a jak?“ Muž: „No žehličku jsem si košili, když v tom zazvonil telefon a já si přidělal žehličku k uchu.“ Žena se ptá: „A od čeho máš to druhé ucho spálené?“ Muž odpoví: „No to jsem si zas chtěl zavolat sanitku.“

Jde misionář Grónskem a potká dva Eskymáky, ani táhnou uloveného tuleně od moře. Dívá se, jak se s ním pachtí, pak mu to nedá a zeptá se jich:

„Poslyšte, proč toho tuleně táhnete za nohy? Vždyť vám to jde proti srsti strašně špatně. Zkuste ho vzít za hlavu, po srsti vám to půjde lépe.“

Eskymáci ho poslechnou a vezmou tuleně za hlavu. Táhnou, táhnou, po chvíli se jeden z nich otočí na druhého a říká:

„Poslyš, ten misionář asi vážně bude chytřej člověk. Ono nám to jde opravdu mnohem líp.“

„Líp?!“ vyprskne druhý. „Vždyť se podívej – vracíme se k moři!“

Hovoří spolu jednou tři duchovní – katolický kněz, imám a rabín – jaký největší zázrak ve svém životě zažili.

Katolický kněz:

– Jednou jsem šel na jakousi samotu zaopatřovat, když tu najednou se přihnala bouřka, ale opravdu strašná bouřka; lilo jak z konve, blesk za bleskem, víchř, no hrůza. Opravdu jsem měl strach, že nedojdu. A tak jsem se začal modlit: Ó Bože, ty víš, že konám službu Tobě, tak mi pomoz, ať dojdou k tomu umírajícímu a připravím jej na setkání s tebou. A najednou – zázrak! Všude kolem mě zuří bouře, a nade mnou čistá modrá obloha...

Imám:

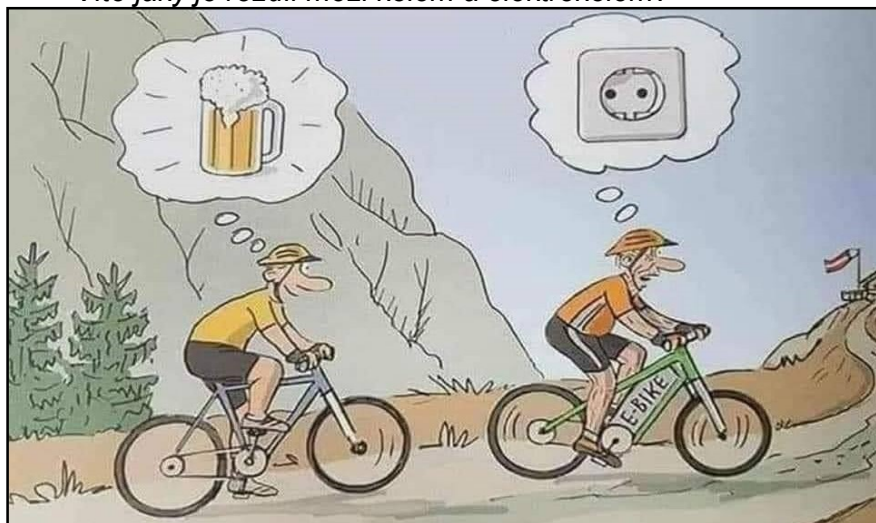
– To nic není. To já takhle jednou jedu do Mekky na pouť, když se přičene písečná bouře, a to je na poušti naprostá katastrofa. Tak padnu tváří k zemi a modlím se: Ó Alláhu, tvůj prorok Mohamed nám přikázal putovat do Mekky, a teď tu mám bídně zahynout? A najednou – zázrak! Všude kolem mě písečná bouře, a v dosahu mého velblouda se nehne ani zrnko písku...

Rabín:

– No, to já si takhle jednou v sobotu jdu svých tisíc kroků do synagogy, a najednou vidím, že na zemi leží pětistovka. Co teď? Je sabbat, já ji nesmím zvednout, ani se nesmím dotknout peněz, co teď? Tak se začnu modlit: Ó Bože, tys ustanovil sabbat pro syny Izraele, pomoz mi jej zachovat! A najednou – zázrak! Všude kolem mě sobota, a já mám čtvrtěk...

Víte jaký je rozdíl mezi kolem a elektrokolem?

PRÁZDNINOVÁ POHÁDKA DĚTEM

O slavné kočičí olympiádě a co z toho všeho bylo

V největším kočičím městě žily dva kočičí rody. V jednom z nich byli jen kocouři a kočky dočista bílí, s kožíšky jako padlý sníh, zatímco v tom druhém vypadali jeden každý jako kominík. Celí černí, ani na konečku ocásku, ani na kousíčku tlapky byste nenašli bílý chloupek. Každá kočka či kocour, ať už černí, nebo bílí, si na své barvě zakládali, a co je nejděivnějšího, tuze nenáviděli ty druhé. Černé kočky bílé a naopak. Bůhví, odkud se to vzalo, jisté je, že na ulicích Největšího kočičího města pokaždé, když měla černá kočka potkat bílou, přešla raději na druhou stranu. A bílé kočky zas všude pomlouvaly ty černé, že vypadají jako protažení komínem a že je to velká ostuda, když se kočka pořádně neeumyje a je celá umazaná od sazí.

Přece se však mezi bílými našel jeden moudrý kocour, Hlavinka mu říkali (to že bal tak chytrý), a ten si řekl: „Zdá se mi to pěkně hloupé, že jsme proti černým kočkám. Vždyť je ani neznáme. A kdyby nebylo té barvy, vypadaly by dočista jako my. Co když jsou právě takové, a možná ještě lepší než my, kočky bílé?“ A jak tak rozmlouval, vymyslel velkolepý plán. Bylo to trochu bojování, ale bylo to víc o kamarádství.

Protože Hlavinka předobře věděl, že žádná z bílých koček by s nim nešla, vypravil se statečně mezi černé kočky sám a hned vyhledal toho nejhlavnějšího kocoura a navrhl mu: „Pojďme uspořádat závody, takovou olympiádu. Aspoň poznáme, kdo z nás je doopravdy lepší.“

Nejhlavnější černý kocour se velice vážně zamyslel, ale potom souhlasil. A ptal se, v čem se bude závodit.

„I jen žádný strach,“ opáčil Hlavinka. „Všechno se dozvíte včas. Jen sestavte družstvo a ode dneška za tři neděle se sejdeme u Psího okrsku, tam, co je to velké psí cvičiště.“

A bylo ujednáno,

Za tři týdny dal Hlavinka dohromady pětičlenné družstvo a sám se ustanovil za nehrajícího kapitána.

Zpočátku se bílým kočkám dvakrát nechtělo, ale když jim Hlavinka řekl, že když vyhrají, ukáže se, že nejlepší na světě jsou přece jenom bílé kočky (to schválně hrál na jejich ješitnost), daly se přemluvit.

Předně ve stanovený čas sešly se černé a bílé kočky u Psiho okrsku. Než bys řekl „švec“, byly kolem i houfy diváků a všelijakých zvědavců.

Soutěžilo se v mnoha různých disciplínách. Ve skoku do výšky na stůl. Ve skoku do dálky na myš. Ve zpěvu na střeše, za doprovodu i bez. Ve šplhu na strom s vytaženými dráčky.

Byla tu i soutěž o největšího mlsala – kdo vyliže nejrychleji misku s mlíčkem. A soutěžilo se i o nejkrásnější a nejměkčí kožešinku.

Soutěžící i diváci byli brzičko tak zapálení pro hru, že dočista zapomněli sledovat, kdo je černý a kdo je bílý.

Pravdou je, že kráskou a nejlepší zpěvačkou se stala bílá kočka Tlapička. Měla tak heboučkou kožešinku a tak miloučký hlásek, že to vypadalo málem, jako kdyby byla kočka plyšová, na hraní.

Největším silákem a skokanem byl vyhlášen černý kocour Mour. Ten měl dokonce takové svaly, že uzvedl až nad hlavu celé kolo myšího sýra (i když byl trochu děravý – ten sýr totiž).

A když potom olympiáda skončila a obecenstvo jenom spokojeně vyčkávalo vyhlášení vítězů, předstoupil před shromáždění bílý kocour Hlavinka s Nejhlavnějším černým kocourem a oba pravili:

„Není mezi námi ani vítězů, ani poražených. Poznali jsme, že jsme všichni stejně dobří a tak to zůstane. Mějte se navzájem rádi, už si nikdy neubližujte, ani nepomlouvejte.“

Na znamení vzájemné dohody potom mezi sebou černé a bílé kočky uzavřely písemnou smlouvu a Hlavinka i Nejhlavnější černý kocour na ni, místo podpisu, otiskli svou tlapku.

Od těch dob se všechno změnilo. Zdaleka se na ulicích zdravily černé i bílé kočky, vyprávěly si o slavné olympiádě (prý se o ní psalo i v novinách), zkrátka dopadlo to všechno na jedničku.

Po čase si bílé kočičky namluvily černé kocoury, a černé zase ty bílé macky, a zas po nějakém čase už běhalo po ulicích Největšího kočičího města plno mourovatých, černobílých koťátek.

A to už je vlastně konec naší pohádky. Ještě dnes potkáte nějakou tu mourovatou micinku. Až se vám to stane příště, vzpomeňte si na Hlavinku a kočičí olympiádu. Protože kdoví, jak by to dopadlo, kdyby se žádná olympiáda nikdy nekonala...

Nedělníček dětem

Doplňovačka:

Prázdniny plné vitamínů

Vylušti doplňovačku a zjisti, jaká potravina se v tajence skrývá.
Vymysli, co bys z ní mohl připravit k svačince.

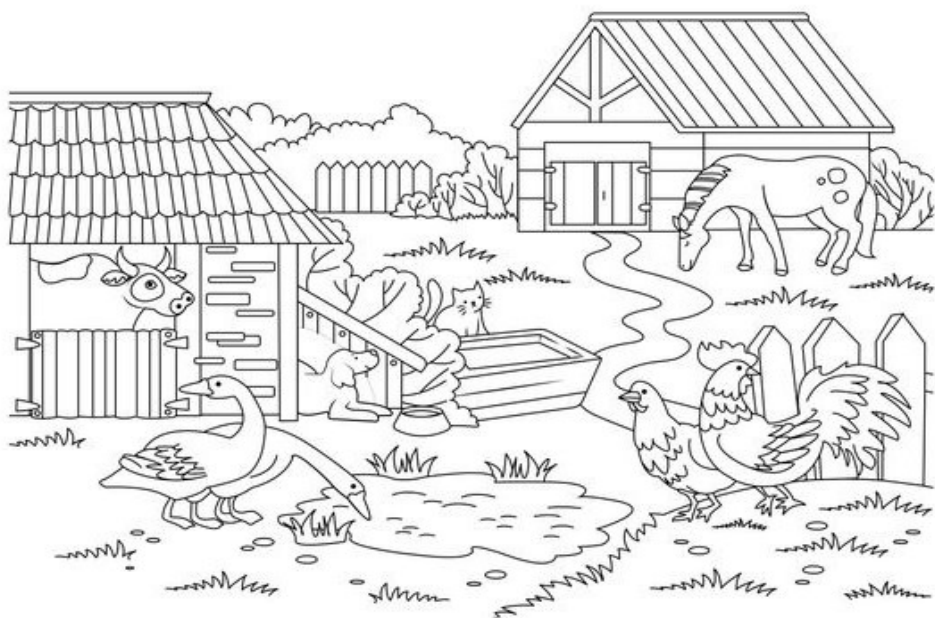
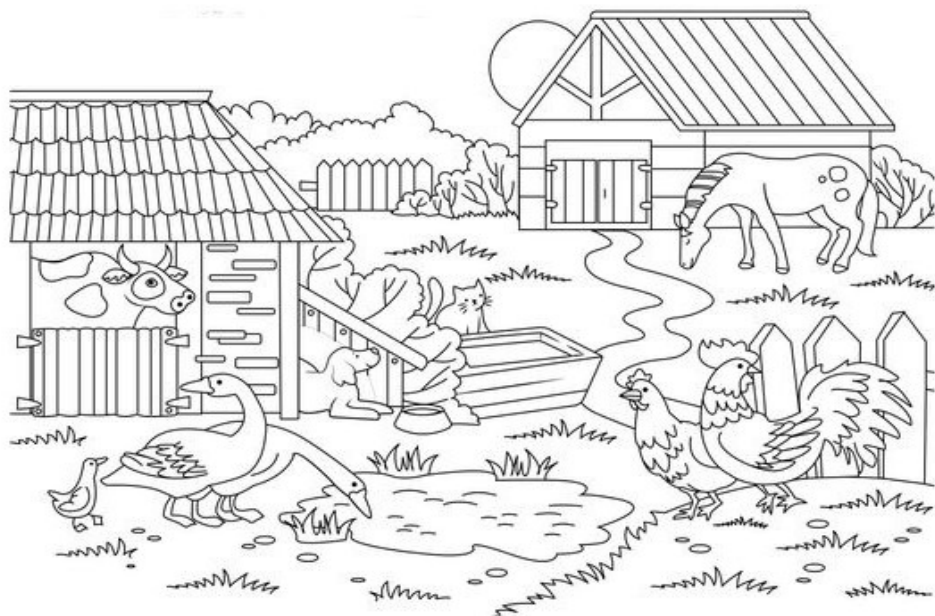
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14

(Tajenka z minulé doplňovačky zní: „JAHODY A TŘEŠNĚ“)

NAJDI 7 ROZDÍLŮ

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dol. Benešov na červenec 2022

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	4.7.	18.00	Za + Albinu Holletschkovou – měsíční	
Út	5.7.	7.00	Za živé a + farníky	
St	6.7.	18.00	Za + Norberta Kocura – výroční	
Čt	7.7.	18.00	Za + Karla Lorence, dvoje rodiče...	
So	9.7.	7.00		
Ne	10.7.	7.00	Za členy Živého růžence – B	
Ne	10.7.	Záb 8.30		
Ne	10.7.	10.00	Úmysl P.Kubeše	
Po	11.7.	18.00	Za Marii Drastíkovou, manžela, dceru a rodiče	
Út	12.7.		Nebude mše svatá	
St	13.7.	18.00	Za + syna Lukáše (ned.50 let), + manžela, dvoje rodiče...	
Čt	14.7.	18.00	Za Josefa a Marii Postulkovy, syna, rodiče z obou strana za...	
So	16.7.	7.00	Úmysl P.Kubeše	
Ne	17.7.	7.00	Za živé a + farníky	
Ne	17.7.	Záb 8.30	Za Josefa Kramáře, dvoje rodiče a ochranu Panny Marie	
Ne	17.7.	10.00		
Po	18.7.	18.00	Za + Rudolfa Cejпка (ned.70 let)	
Út	19.7.	6.30		
St	20.7.	18.00	Za + Jana Žakase – měsíční	
Čt	21.7.	18.00		
So	23.7.	11.00	Svatba:	
Ne	24.7.	7.00	Za + osobu	
Ne	24.7.	Záb 8.30	Za Jakuba Mrkvu, syna, dvoje rodiče a přízeň	
Ne	24.7.	10.00	Za živé a + farníky	
Po	25.7.	18.00		
Út	26.7.	6.30	Za živé a + farníky	
St	27.7.	18.00	Za Jana Krakovčíka, rodiče a všechny + z rodiny Štefkovy	
Čt	28.7.	18.00		
So	30.7.	7.00	Za + Gerharda a Janu Lellkovy (10.výr.+)	
So	30.7.	ČK 17.00	Za + rodiče a za dar zdraví pro živou rodinu	
Ne	31.7.	7.00	Za živé a + Anny z Dolního Benešova	
Ne	31.7.	Záb 8.30	Za Adolfa Herudka, dvoje rodiče a duše v očištění	
Ne	31.7.	10.00		
Po	1.8.	18.00	Za + Annu Postulkovou	
Út	2.8.		Nebude mše svatá	
St	3.8.	18.00		
Čt	4.8.	18.00	Za + Josefa Kopeckého (lekárník v DB) – výroční	
Pá	5.8.	6.30		
Pá	5.8.	Záb 18.00	Za Güntera Vításka (výroční) a za dvoje rodiče	
So	6.8.	7.00		
Ne	7.8.	7.00	Za živé a + farníky	
Ne	7.8.	Záb 8.30	Za Amálii Pačkovou (ned.100 let), manžela, dvoje rodiče, sour...	
Ne	7.8.	10.00	Za členy Živého růžence – A	

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI ČERVENCI

Sbírka na OPRAVY – neděle 17. 7. 2022

Mše svatá za rybáře z Dolního Benešova a Zábřehu v kapli v sobotu 25. 6.

Mše svatá k poděkování za ukončený školní rok a za žáky vycházející ze školy – neděle 26. 6. 2022

**At' „ NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné,
pokojné, a sváteční chvíle.**

Vydavatel:

Připravuje „Tým Nedělníčku“ P. Mgr. Pavel Kuchař, farář, a Marie Ohřálová, foto Věra Dudová
email: nas.nedelnicek@seznam.cz ; webové stránky: <http://www.farnost-dolni-benesov.estranky.cz/> Vychází vždy první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek. **Zapsáno do evidence periodického tisku ministerstva kultury** pod číslem MK ČR E19917